

1

## 帰りの電車で上司と一緒にになったとき。 เมื่อฉันกลับรถไฟขบวนเดียวกับหัวหน้า

@ViperX Advertising

"คุณอ๋อน นี่คุณอ่านปริ๊ฟไม่เป็นเหรอ ผมบอกแล้วว่าเจ้านี่ให้ทำตามปริ๊ฟ แล้วดูที่คุณทำมาแต่ละอันสิ มันเหมือนกับที่เขาปริ๊ฟมามั้ย มีตรงไหนสักคำที่เขาเขียนว่าขอดอกไม้เหรอ"

ฉันกลอกตาขึ้นบนลงล่างเป็นรูปเลขแปดพรางพยายามข่มใจไม่หันไปทุ่มจอมอนิเตอร์ใส่ฟีย์อร์ชที่มีบรรดาศักดิ์เป็นถึง Team Leader ของแผนกฉัน ให้มันรู้แล้วรู้รอด เมื่อเขา رأىจบฉันจึงค่อยหันไปตอบอย่างใจเย็น

"หนูอ่านออกคะพี่"

"อ่านออกแล้วทำไมงานมันออกมายังงี้"

"คือฟีย์อร์ชคะ..."

เย็นไวยัยอ๋อน เย็นไ่ว์ เย็น...เย็น...

"คืออะไรอะดอกไม้ ใส่มาทำไมเนี่ย มันดูเรียบหูดตรงไหนกับการมีดอกไม้แบบนี้ผมเรียกหวานแหวนนะ หวานจนเลียนเลยอะ แล้วบรรณด้นี้อิมเมจเขาต้องดูโต ผมถึงบอกให้ใส่รีบับลงไป..."

เย็นไม่ไหวแล้ว!

"แต่มันไม่สวยไงคะ"

"อะไรนะ" พี่ยอร์ชถึงกับตาเหลือก เช่นเดียวกับยัยหวาน เพื่อนที่นั่งอยู่โต๊ะตรงข้ามกันซึ่งคอยพนมมือเหมือนจะบอกให้ฉันท่องนะโมสามจบอยู่ในใจ ตั้งแต่เห็นพี่ยอร์ชเดินออกจากโต๊ะตัวเองมาหาฉันแล้ว "เมื่อก็คุณว่าอะไรนะ"

"หนูบอกว่ามันไม่สวยเลยอะคะพี่ ที่บริพมาเนีย คือถ้ารู้อยู่แล้วว่าทำไปยังไงมันก็ต้องแย่จะให้ทำทำไมคะ สุดท้ายก็ต้องเอามาแก้อีก ก็ไม่ได้ว่างไม่ได้มีงานเบรนต์เดียวนะพี่"

สีหน้ายัยหวานตอนนี้เหมือนกำลังสวดภาวนาอะไรสักอย่างมากกว่าจะลุ่นเอาใจช่วยแล้ว ฉันเข้าใจ มันคงเลยจุดนั้นไปแล้วสินะ

ก็ช่วยไม่ได้นี่ กับทิมลิตที่ไม่คิดจะออกความเห็นอะไรแย้งลูกค้าเลย มีแต่ก้มหน้ารับบริพมาแล้วก็ปล่อยให้ลูกค้าจับมือทำงานดีไซน์แบบนี้จะให้ฉันลัลลาลาอยู่ได้เหวอ

ฉันมองหน้าพี่ยอร์ชที่ยืนทำปากพะงาบๆ เหมือนอยากจะพูดอะไรสักอย่าง แต่แรมเต็มจนแปลงไฟล์ไม่ทัน จากนั้นสิ่งที่เขาก็ก็นึกขึ้นมาตามาตลอดเวลาที่เสียงไม่ออก... และมันก็คือการฟาดกระดาดาชปึกหนึ่งทีถืออยู่ในมือลงบนโต๊ะพร้อมกับโวยวายเสียงดังลั่นเหมือนกล้วชื้อไอที่อยู่ในห้องชั้นบน จะไม่ได้ยินนั่นเอง

"จะสวยหรือไม่สวยมันก็อยู่ที่การตัดสินใจของผมกับลูกค้า ไม่ใช่คุณ!" เขาว่าพร้อมกับยกมือชี้หน้าจ้อ "คุณมีหน้าที่ทำตามบริพก็ทำไป ทำให้มันเร็วๆ ด้วยเพราะต้องโพสต์มะรีนนี่แล้ว ลูกค้าเจ้านี้ยิ่งตรวจซ้ำๆ อยู่ คุณก็ดันทำซ้ำๆ ทำไม่ตรงบริพอีก ซาดิไหนจะแอฟปฏิ์พหมด แค่นี้ก็ทำเดือนชนเดือน โปสตร์วันต่อวันแล้วเนี่ย ตารางงานคนอื่นเค้ารอนหมดรู้มั๊ย..."

*บล่า บลา บลา บลา*

คราวนี้ตาฉันกลอกวนเป็นลูกข้างแล้ว ยังดีที่พอพูดจบพี่ยอร์ชที่รักก็เดินสะบัดตูดกลับโต๊ะไปเสียที นี่กว่าจะบันต้ออีกสักหน่อยจะได้เกษมกินชะเลย

"โอ วันไหนไม่ได้เถียงกับพี่ยอร์ชจะขาดใจตายโซ่มั๊ยแม่คุณ" ยัยหวานทำหน้าเอือมระอามาจากโต๊ะฝั่งตรงข้าม ส่วนฉันก็แข็งจนได้แต่ยกไหล่แทน

คำตอบก่อนจะโถ่แก้อีกกลับมาหน้าคอมฯ แล้วเปิดโปรแกรม Ai\* สุดที่รักยิ่ง  
ขึ้นมาอีกครึ่ง "แกก็เหลือเกิน ชอบทำให้ตัวเองเหนื่อยโดยใช้เหตุอยู่เรื่อย  
ก็รู้อยู่แล้วว่าพี่ออร์ซหัวแข็งแค่ไหน"

"อย่าเรียกว่าหัวแข็ง โปรดเรียกว่าคร่ำครึ"

"เออ จะเรียกอะไรก็ช่างเหอะ" ยัยหวานตัดบทก่อนจะเอาเม้าส์ปากกา  
ขึ้นหน้าฉัน "ตามจริง เวลาทำงานนอกบริษัท นอกจากเหนื่อยฟรีแล้วเคยได้อะไร  
ตอบแทนกลับมาบ้าง"

"...ได้คำตำหนิของพี่ออร์ซมั้ง"

"และที่แกยังทำแบบเดิมมาตลอดสองปีตั้งแต่เข้าทำงานมา ทั้งๆ ที่รู้ว่า  
ทำแล้วจะต้องถูกตำหนิเพราะ..."

"แกว่าคำถาถามนี้มันน่าตอบมัย เป็นฉันฉันไม่ถามนะ มารยาทนิดนึงอะ"

ยัยหวานมองค้อนก่อนจะเซดใส่ฉันแล้วหันไปวาดรูปอิลลัสสาวน้อย  
ของมันต่อ "ฉันแค่อยากเตือนสติแก เพราะทำงี้แกก็มีแต่จะโดนประเมินแย่ๆ  
แถมแต่ละอาร์ตเวิร์กที่ทำก็ชอบเล่นใหญ่ เห็นแล้วเหนื่อยแทน พอทำไปละ  
มันไม่ผ่านสักทีมันน่าเสียดายออก เก็บแรงไว้ทำอย่างอื่นเหอะ พวกเรา  
มันแค่กราฟฟิคดีไซน์เนอร์หน้าใหม่ ไม่ใช่แผนกครีเอทีฟ เขาก็ต้องคาดหวังให้เรา  
ทำตามบริษัทที่ลูกค้าสรุปมาให้แล้ว ไม่ใช่ไปคิดให้เค้าใหม่ แบบนั้นมันผิด  
Process"

"นี่แกโดนพี่ออร์ซล้างสมองไปแล้วหรือ นี่เข้าลัทธิตอริชไปแล้วใช้มัย"

"ไม่ใช่วิ้ยยย ฉันแค่ปรับตัวไปตามรูปการณ์อย่างที่คุณฉลาดเค้าทำกัน  
อะ เข้าใจปะ"

"ลัทธิตอริชนี่ของแรงจริงๆ"

"ก็บอกว่าไม่ใช่ใจ" ยัยหวานแยกเขี้ยวใส่ก่อนจะขีมือไปทางทิศไหนสักแห่ง  
เหมือนจะมั่วๆ "นี่ ถ้าแกอยากจะทำตามใจไม่ต้องตามบริษัทหรือเข้าลัทธิตอริอะไร  
ก็ถึบตัวเองขึ้นมาเป็นครีเอทีฟอัจฉริยะเหมือนอย่างหัวหน้าเราให้ได้สิ"

"ครีเอทีฟอัจฉริยะ? หมายถึงใครนะ อ๋ยามบอกนะว่าพี่ออร์ซ"

\* โปรแกรม Ai หมายถึงโปรแกรม Adobe Illustrator โปรแกรมสำหรับวาดและตกแต่งภาพ เป็น  
โปรแกรมพื้นฐานที่นักออกแบบดีไซน์ใช้กัน

"ก็เคยเล่าให้ฟังไปตั้งหลายรอบแล้วไง คาเมอิ โทชิโงะ ศรีเอทีพีได้เร็กซ์เตอร์ หัวหน้าแผนกศรีเอทีพีทั้งหมดของ ViperX เขาว่ากันว่าเป็นอัจฉริยะดีกรี Cannes Lion Awards\* ที่อาคิสึกิซึ่งไปดึงตัวมาจากญี่ปุ่นด้วยตัวเองเลยนะ" ยัยหวานพูดก่อนจะหรีเสีงลงพร้อมเพิ่มเอฟเฟกต์เพื่อความตื่นตันทันเข้าไปอีก "ฉายาของเขาคือ ดีไซน์ร้อยครั้ง แอปปฏิร้อยครั้ง ได้ยืนยันว่าไม่เคยมีลูกค้าคนไหน ขอแ่ก้งานเลย จัดว่าเป็นเทพเจ้าของวงการดีไซน์ก็ว่าได้ ทั้งแ่ก้ง ทั้งหล่อยยังกับ นายแบบ สาวๆ ขึ้นบนกรรี้ดเขากันจะตายนะ"

"อ้อหรือ" ฉันรับคำอย่างแ่ก้งๆ ฟังยัยหวานพูดแบบเข้าหูซ้ายทะลุออก ทุกช่องทาง พลงลากลนุ่นลากลนึ่งเข้าๆ ออกๆ อาร์ตบอร์ดอย่างไร้ซึ่งจิตวิญญาณ ทำเอายัยหวานถึงกับต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมทำหน้าเหม็นเบือใส่ คงเพราะระอากับภาพที่ขึ้นตานี้แล้วมั้ง ก็เราเข้ามาทำงานพร้อมกัน แ่ล้วก็นั่งหันหน้าเข้าหากันอย่างนี้มาตั้งแต่วันแรกเลยนี่นา ยัยนี้เห็นฉันรบกับพี่ยอร์ช มาจนเบือแล้วละ

"เอาน่า อย่าแ่คร้าไปหน่อยเลย วันนี้ก็ตั้งใจทำงานไปก่อนเนอะ เดี่ยวสักวัน ได้ย้ายทีมหรือได้เลื่อนขั้นเมื่อไหร่ก็จะเป็นวันของเรา"

ยัยหวานว่าพลงกลืนดูช็อกโกแลตมาให้เหมือนจะปลอบ และฉันก็รับมากินชิ้นหนึ่งแม้ไม่รู้สึกลอยากอาหารเลยสักนิดเพื่อไม่ให้เพื่อนเสียหน้าใจ ก่อนจะหยิบหูฟังมาใส่เตรียมเข้าโหมดทำงาน

ความจริงฉันก็เข้าใจอยู่ว่ายัยหวานตั้งใจจะบอกอะไร แ่ล้วก็รู้ด้วยว่าที่เธอคิดไม่ผิดเลย...ถ้ามองในมุมของบริษัทล่ะก็นะ

แต่ทำงานแบบนี้มันก็เหมือนเครื่องจักรดีๆ นี่เองไม่ใช่หรือ เหมือนใส่บริฟเข้าไป แ่ล้วมันก็ลากๆ วางๆ แปะๆ ให้ตรงตามบริฟแ่คนั่นเอง ไม่ได้เรียกว่างานดีไซน์อะไรสักหน่อย

ฉันเปิดบริฟที่พี่ยอร์ชส่งมาให้ใน Trello\*\* ก่อนจะหันไปดูกระดาษที่

\* Cannes Lion Awards คือ งานเทศกาลประกวดรางวัลโฆษณานานาชาติ โดยเหล่าเอเจนซี่โฆษณา และแบรนด์ใหญ่จะส่งผลงานโฆษณาเข้าประกวดเพื่อให้ได้รางวัล Cannes ซึ่งเป็นรางวัลที่จะการันตีถึงความสำเร็จและความครีเอทีฟของผลงานโฆษณา และเป็นที่ยอมรับมากที่สุดของโลก

\*\* Trello คือ โปรแกรมออนไลน์และแอปพลิเคชันสำหรับบริหารจัดการโครงการ (Project Management) ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการแปะโพสต์ติดไว้บนบอร์ดที่สามารถแชร์ร่วมกับคนอื่นในทีมได้ เพื่อให้การทำงานมีระบบชัดเจน

พี่ยอร์ชพาตใส่โต๊ะฉันเมื่อคืนนี้ มันคืออาร์ตเวิร์กที่ฉันออกแบบขึ้นใหม่ โดยไม่แคร์บริฟใดๆ นั่นเอง และการที่เขาทิ้งมันไว้บนโต๊ะอย่างนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับการเหยียบหน้ากันแล้วทิ้งรอยเท้าไว้ให้เจ็บใจเล่นเลย อารมณ์แบบนี้ ฉันคงทำงานต่อไม่ไหวแน่...

แบบนี้มันต้อง BURN BABY BURN!!!

"เอ้าน้องอ้อน ได้แล้วจะ"

"ขอบคุณนะคะป้า ช่วยได้มากเลย"

"ไม่เป็นไรจะ ว่าแต่จะเอาถึงเผากระดาศไหวเจ้าไปทำอะไรหรือ นี่ป้าต้องไปขอแผนกธุรการมาเลยนะเนี่ย เขากังง่าจะเอาไปทำไม ยังไม่ถึงงานไหวเจ้าสักหน่อย..."

"ฮะๆๆ"

ฉันหัวเราะกลบเกลื่อนคุณป้าแม่บ้านที่ทำท่าจะถามต่อด้วยความอยากรู้อยากเห็น ก่อนจะรีบบอกว่าเดี๋ยวใช้เสร็จจะรีบเอามาคืนแล้วเดินหนีมาอย่างไรเพราะไม่อยากรบอกรความจริง

ก็ขึ้นบอกไปป้าได้หาว่าฉันเป็นบ้าพอดีนะสิ แบบว่า คนบ้าอะไร แค้นหัวหน้าฉันทำงานต่อไม่ได้เลยต้องเอางานที่ไม่ผ่านออกมาเผาทิ้ง อะไรเงี้ย

หลังจากหนีป้าแม่บ้านมาได้แล้วฉันก็กดลิฟต์ขึ้นไปชั้นดาดฟ้าทันที ความจริงออกไปโซนสูบบุหรี่ตรงลานจอดรถก็เผาได้แล้ว แต่แถวนั้นพนักงานออฟฟิศเราไปกันเยอะ ฉันไม่อยากบังเอิญจะเจอกับใครเข้า ของแบบนี้มันต้องการความเป็นส่วนตัวนี่นา

เมื่อลิฟต์เปิดออกก็เจอกับแดดจ้าสมเป็นประเทศไทย ยังดีที่เขาไม่ทำกันสาดไว้บังแดดอยู่ตรงกลางดาดฟ้า... ฉันรู้เพราะเคยขึ้นมาบ่อยเวลาหัวร้อนเพราะที่มึนลึบ ส่วนใหญ่คนขี้เกียจรอลิฟต์ไม่ขึ้นมาถึงนี่อยู่แล้ว ฉันก็เลยเหมือนได้ดาดฟ้าทั้งชั้นเป็นของตัวเองมาตลอดงั้นละ

และฉันก็คาดหวังไว้ว่าวันนี้เองก็น่าจะได้เผากระดาศอย่างเป็นทางการเหมือนทุกที จนกระทั่งเดินออกมาจากลิฟต์และพบว่าไม่มีใครอีกคนหนึ่งอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว...

ผู้ชายคนนั้นยืนสูบบุหรี่พริ้วริ้วกันริมตาดฟ้าปล่อยให้ลมพัดจนเส้นผมสีน้ำตาลเข้มที่ถูกมัดไว้ลวกๆ พลิ้วไหวไปตามแรงลม ในที่แรกเขาไม่ได้สนใจฉันเลย ดูคล้ายกำลังล่องลอยอยู่ในความคิดของตัวเองซะจนไม่ได้ยินกระทั่งเสียงเปิดประตู ทำให้ฉันมีโอกาสได้เห็นแววตาเหม่อๆ ที่ชวนให้นึกสงสัยขึ้นมาว่า สิ่งที่อยู่ในการ์ตูนความคิดของเขานั้นคืออะไร...

และทำไมมันถึงได้ทำให้ฉันย่นตาสีน้ำตาลของเขาดูมีเสน่ห์หนัก

รู้ตัวอีกทีฉันก็ผลอยืนจ้องเขาอยู่นาน...นานจนเขารู้สึกตัวและหันมามองด้วยแววตางุนงนนั้นแหละสติถึงได้กลับเข้าร่างเสียที และใบหน้าที่ยิ้มละเลงาดูงานอาร์ตขั้นดีของผู้ชายคนนั้นก็ทำให้ฉันถึงกับไม่รู้จะเอามือไม่ไปวางตรงไหน ช่วงขณะหนึ่ง จู่ๆ ทุกอย่างบนตัวก็รู้สึกแก้งก้างเกะกะไปหมด

หล่ออะไรขนาดนี้นะ น่าจะสูสีกับอาคิซึกิ โคจิ ซีอีโอของบริษัทเราเลยนะเนี่ย

ว่าแต่ฉันมายืนถือถังเผือกกระดาษไหว้เจ้ากับกระดาษปีกใหญ่ตรงนี้ทำไมนะ อ้อ...จะมาเผางานที่ถูกตีกลับมานั่นเอง

"...ใช้ของผมสิ"

ฉันชะงักเมื่อเขาเสนอมาเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันแบบไร้ที่ติ คงเพราะฉันยืนจ้องเขาเหมือนจะอยากได้อะไรสักอย่างอยู่นานแล้วล่ะมัง...

แต่พูดภาษาอังกฤษแบบนี้...ว่าแล้วเขี้ยวว่าเขาต้องไม่ใช่คนไทย แต่หน้าเอเชียลุดนี่นั่นก็คงเป็นคนที่ญี่ปุ่นล่ะมัง ก็แถวนี้มีแต่บริษัทญี่ปุ่นนี่นา

"เอ่อ...ขอบคุณค่ะ" ฉันกะพริบตา ก่อนจะยื่นมือไปรับไฟแช็กมาจากเขา พร้อมกระซิบคำว่าขอบคุณเบาๆ เพราะนึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้เองว่าตัวเองเตรียมทุกอย่างมาพร้อมยกเว้นไฟแช็ก

แต่พอรับมาแล้วจะจุดไฟเผากดาษตรงนี้ก็รู้สึกแปลกๆ แะ เขาจะหาว่าฉันเป็นผู้หญิงโรคจิตมั้ย มายืนเผางานที่ไม่ผ่านอยู่บนตาดฟ้าแบบนี้... แต่ถ้าจะเอาคืนเขาไปโดยไม่ได้ใช้ทำอะไรเลยก็ประหลาดอีกเหมือนกัน

สถานการณ์พิลึกพิลั่นทำให้ฉันต้องยื่นนิ่งทำอะไรไม่ถูกอยู่กับเขาที่ยืนคิบบูหรี่พร้อมพนควันสีเทาๆ ออกจากริมฝีปากสวยได้รูปด้วยท่าทางเหมือนหลุดออกมาจากอินสตาแกรมนายแบบระดับโลก

จะว่าไปแล้วเขาหน้าตาคุ้นๆ ยังไงก็ไม่รู้แฮะ แต่คนที่หลอระดับนี้จะอยู่ออฟฟิศไหนกันนะ... ในตึกนี้ก็มึบริษัทญี่ปุ่นอยู่เยอะ มีทั้งบริษัทด้านการเงิน บริษัทคอนซัลต์ บริษัทอสังหาริมทรัพย์นำเข้าส่งออกสินค้า แล้วก็เอเจนซีโฆษณา (บริษัท ViperX ที่ฉันทำงานอยู่เองแหละ) อย่างผู้ชายคนนี้น่าจะเป็น...

"เอามั้ย แต่ผมสูบ Mevius นะ"

เสียงทุ้มๆ แหบนิดๆ ของเขาถามโพล่งขึ้นพร้อมกับมือที่ยื่นของบุหรี่ยี่ห้อ Mevius มาตรงหน้า ทำเอาฉันที่กำลังจินตนาการว่าอย่างเขาน่าจะทำงานอยู่บริษัทไหนถึงกับสะอึก และนั่นตาสีน้ำตาลใสที่จ้องตรงมาเหมือนจะดึงฉันเข้าไปในวังวนลึกลับบางอย่างรอบตัวเขาก็ทำให้ฉันเกือบลืมหายกภาษาอังกฤษไปชั่วขณะหนึ่ง

"ไม่เป็นไรคะ ฉันไม่สูบบุหรี่"

ผู้ชายแปลกหน้าพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะขยับดับบุหรี่ของตัวเองที่เหลืออยู่นิดหน่อยแล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย "ผมต้องไปแล้ว ใช้เสร็จค่อยมาคืนผมแล้วกันนะ"

จบคำนั้นร่างสูงที่ทำให้เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีนส์เข้มดูดีได้อย่างไม่น่าเชื่อก็เดินผ่านฉันไปที่ประตู ทิ้งให้ฉันยืนกะพริบตาปริบๆ อยู่ทีเดิมกับไฟแช็ก Zippo ที่ดูราคาแพงเกินกว่าจะให้คนแปลกหน้ายืมโดยไม่อยู่รอเอาคืนแบบนี้...

"เดี๋ยวก่อนคะ" ฉันร้องเรียกเขาเอาไว้ก่อนที่เขาจะเดินไปถึงลิฟต์ และนั่นตาสีที่สวยเป็นประกายเหมือนแก้วสีน้ำตาลใสก็เหลือบกลับมาสบเข้ากับตาฉัน "เอ่อ...คุณชื่ออะไร อยู่ออฟฟิศไหนหรือคะ ช่วยบอกหน่อยได้มั๊ย"

"..."

"...ฉันจะได้เอาไปคืนถูก"

จบคำนั้นเขาก็เหมือนตกใจกับคำถามของฉันจนอึ้งไปชั่วขณะลมพัดคุบหนึ่งผ่านตรงกลางระหว่างเราและทำให้เส้นผมสีน้ำตาลเข้มของเขาลีวไปตามแรงลม

จากนั้นคำตอบของเขาที่ย้อนกลับมาทำให้ฉันต้องกลายเป็นฝ่ายอึ้งบ้าง "คุณ..."

"..."

"...หัดเปิดดูเว็บบริษัทซะบ้างก็ดีนะ"

...

...

...

เว็บไซต์ของบริษัทที่เราเคยได้รับรางวัลดีไซเนอร์ยอดเยี่ยมจากองค์กรจัดอันดับต่างๆ มากมาย และคนที่เป็โปรเจกต์เมเนเจอร์และดีไซเนอร์ผู้ออกแบบ Front-end Design\* รวมถึงดูแล UX/UI\*\* ของเว็บไซต์บริษัทในปัจจุบันก็คือ...

"คาเมอิชิ่งเธอ ทำไมอยู่ดี ๆ สนใจเรื่องเขาขึ้นมาล่ะ ก่อนหน้านี้ฉันพยายามพรีเซนต์แทบตายไม่เห็นแกสนใจเลยนี่?"

ข้อเสียของยัยหวานอย่างหนึ่งก็คือ ถ้าอะไรไปมักได้คำตอบไม่ตรงกับคำถามทุกที แกมยังมีสิทธิ์ถูกย้อนถามกลับมาแทบจะ 100% อีกต่างหาก

ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเหลือบตามองไฟแช็ก Zippo บนโต๊ะ แล้วนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ที่เจ้าของไฟแช็กอันนี้ยื่นมันมาให้ฉัน... และคำพูดสุดท้ายที่เขาทิ้งไว้ก่อนจะหันหลังเดินเข้าลิฟต์ไป ปล่อยให้ฉันยืนงงเป็นไก่ตาแตกอยู่คนเดียวบนดาดฟ้า

ใครจะไปรู้ว่าคนคนนั้นจะเป็นคนเดียวกับผู้ชายที่ออกแบบเว็บไซต์บริษัท ViperX Advertising หน้าที่ยังมีรูปโชว์หราอยู่ด้านบนในส่วนของคนชั้นสูง กับตำแหน่ง 'Creative Director' เจ้านายสายตรงของแผนกฉันแบบนี้นี่ละ...

มิน่าล่ะ เขาถึงไล่ให้ฉันไปเปิดดูเว็บบริษัท คงเอือมระอาเลยที่ลูกน้อง

\* Front-end สำหรับผู้พัฒนา จะเรียกกันสั้นๆ ว่าหน้าบ้าน หรือเป็นส่วนติดต่อกับผู้ใช้ (User interface) ไม่ว่าจะป็นหน้าโฮม หน้าเว็บเพจ เนื้อหาต่างๆ รูปภาพ ลิงก์ เป็นต้น เป็นส่วนที่ User ทั่วไปสามารถเห็นและเข้ามาใช้งานได้ของเว็บไซต์ ส่วนนี้จะแสดงหน้าตาของเว็บไซต์ให้ผู้เข้าชมเห็น โดยการออกแบบก็เป็นส่วนที่ช่วยดึงดูดและทำให้ผู้ชมสนใจในเว็บไซต ทั้งความสวยงาม การใช้งานเว็บไซตที่เข้าใจง่าย สะดวก และทำให้ผู้เข้าชมเห็นว่าเว็บไซตมีการพัฒนาอยู่ตลอด

\*\* User Experience หรือที่เรียกว่า UX หมายถึงประสบการณ์ของผู้ใช้งานเว็บไซตหรือแอปพลิเคชัน ซึ่งจะวัดจากความง่ายในการใช้งานและการเข้าถึงเว็บไซตหรือแอปพลิเคชันนั้นๆ UX ที่ดีต้องเข้าถึงง่าย ใช้งานง่าย ไม่ยุ่งยากซับซ้อนเกินไป





ทั้งหมด ถ้าไม่นับซีอีโอแล้ว คาเมอซังคนนี้นี่แหละที่ค่าแรงที่สุด"

"ขนาดนั้นเชียวน"

"ก็ใช้นะสิ เคยดูจนที่มิลิตคนนึงต้องวิ่งออกไปร้องไห้เลยนะ"

จริงเหรอเนี่ย ผู้ชายหล่อจัดที่หน้าหนึ่งๆ ดูเหม่อลอยคนนั้นนะเหรอ จะดูอะไรขนาดนี้...ว่าไปแล้วก็อาจจะจริงก็ได้ ขนาดคนเค้าถามชื่อตียังโดนไล่ให้ไปเปิดเว็บบริษัทดูเอาเองเลย

"แต่ยิ่งดูยิ่งหล่อนะเนี่ย เสียตายจั่งนั่งอยู่คนละชั้น เลยอดเซยชมหน้าหล่อๆ ของเขาแบบสาวๆ ชั้นบน เซ็งซะมัด" ยัยหวานที่ยังอุ้งงานมานั่งกินขนม (ของฉัน) อยู่ที่โต๊ะฉันยังคงเฝ้าที่ไปเรื่อย ก่อนจะถือวิสาสะจับเมาส์เลื่อนดูรูปหัวหน้าแผนกคนอื่นๆ ต่อ "เนี่ย ข้างบนมีแต่คนหล่อๆ ซีอีโอนี่ยกไว้คน แต่ดูมีเนือซังเจ้าชายของแผนกมาร์เก็ตติ้งสิ ถ้าได้ทำงานกับหัวหน้าหล่อๆ อย่างนี้ทุกวันนะฉันจะไม่ขออะไรอีกแล้ว"

"อ้อ เห็นยัยกิ้งกรี๊ดกรี๊ดอยู่ทุกวันเลย"

"อิจจายัยกิ้งซะมัด เป็น AE\* นี้นะ ได้ทำงานใกล้ชิดกับหนุ่มหล่อทุกวันเลยอะ ทั้งมีเนือซัง ทั้งฮาไชเบะซัง ฮือออออ"

"ก็ย้ายสายซะเลยสิ เห็นพี่ HR บอกว่ากำลังหา AE คนใหม่อยู่พอดี"

"ไม่เอาหรอก ฉันรักมันในคาเมอซังคนเดียว"

"ไหนเมื่อกี้กรี๊ดๆ มีเนือซังอยู่หยกๆ คนกลับกลอก"

"เรียกว่าใช้ชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงสิยะ ให้ฉันไปเป็น AE ก็ไม่ไหวหรอก ไม่สามารถ ฟังตอนยัยกิ้งคร่ำครวญบ่นลูกค้าเทวดาแล้วฉันยอมสู้รบกับพี่यरชต์อย่างดีเสียกว่า" ยัยหวานว่าก่อนจะเผลออีกกลับไปนั่งที่ตัวเอง ให้ฉันได้กลับสู่ความสงบในที่สุด

ไฟแช็ก Zippo ยังวางอยู่บนโต๊ะ และฉันก็คิดไม่ออกเลยว่า จะหาโอกาสเอามันไปคืนเขายังไง ในเมื่อฉันทำงานมาจะสองปีแล้วยังไม่เคยขึ้นไปชั้นบนเลยสักครั้งเดียว อยู่ตึกๆ จะขึ้นไปตอนนี้ก็คงเต๋อตำหาโต๊ะเขาไม่เจอ จนได้แต่

\* Account Executive หรือ AE คือผู้บริหารงานลูกค้า หน้าที่หลักของ AE ก็คือการดูแลลูกค้า ติดต่อประสานงาน เป็นตัวกลางระหว่างลูกค้ากับทีมงานในองค์กรทั้งหมด เพื่อให้งานออกมาราบรื่น ในบางครั้ง AE ต้องดูแลเรื่องงบประมาณค่าใช้จ่ายต่างๆ ของโปรเจกต์ รวมถึงช่วยแก้ไขปัญหาก็เกิดขึ้นหน้างาน ทั้งยังต้องเจรจาบรรเทาข้อขัดแย้งต่างๆ อีกด้วย

ยื่นเอ่อกะกะขวางทางชาวบ้านเค้าแน่ๆ อารมณ์บ้านนอกเข้ากรุงอะไร  
ก็เขาเป็นถึงครีเอทีฟไดเรกเตอร์ ที่แม้แต่ชื่อไอของบริษัทยังต้องเกรงใจ  
นี่นา

คงไม่เคยต้องมานั่งทำงานเป็นหุ่นยนต์ไร้ชีวิตจิตใจอย่างที่ฉันทำอยู่  
หรือมั้ง

ฉันยกไหล่ก่อนจะโยน Zippo เข้าไปในกระเป๋าสะพาย ตั้งใจไว้ว่า  
วันไหนได้เจอยกึงกึ่งคอยฝากไฟแช็กไปคืนเขา แบบนั้นคงดีกว่า เพราะยัยนั้น  
ต้องประสานงานกับนายญี่ปุ่นเป็นประจำอยู่แล้ว

ยังโงะมันก็คงเป็นการ (บังเอิญ) พบกันแค่ครั้งเดียว ไม่ได้แปลว่า  
เราจะมีโอกาสได้คุยกันอีก อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในเร็วๆ นี้ตอนที่ฉันยังเป็นแค่  
กราฟิกดีไซเนอร์ติดต่อยู่ปลายสุดของ Chain of command แบบนี้หรือ

## 22.12 น.

ลากไฟล์...อัปโหลด แล้วก็กดเซฟ...

ฉันจ้องแถบสีเขียวด้านบนที่วิ่งอย่างเชื่องช้า (จริงๆ ก็เร็วแล้วแหละ  
แต่แค่งยังไม่ทันใจ) จนเมื่อตัวเลขวิ่งไปถึง 100% ฉันก็แทบจะลุกขึ้นปรบมือ  
เมื่อในที่สุดก็อัปโหลดภาพอาร์ตเวิร์ก Yama\_May10\_Final\_Ver8\_Edited\_  
Final\_really ขึ้นใน Trello เสร็จเสียที

ที่นานไม่ใช่การโหลดหรือกด แต่เสียเวลานั่งเกลี้ยสีจัดบาลานซ์ภาพ  
ตามบริฟที่เหมือนเขียนแบบตั้งใจให้มันออกมาไม่สวยอยู่หลายชั่วโมงเลยละ  
ซึ่งสุดท้ายแล้วมันก็ออกมาไม่โอเคสำหรับฉันอยู่ดี แต่ก็ถือว่าตรงบริฟเป๊ะ  
หวังว่าจะไม่มาขอส่งแก้อะไรอีกนะ ฉันเหนื่อยเหลือเกินแล้ว

เมื่อเงยหน้าขึ้นจากหน้าจอก็พบว่าออฟฟิศปิดไฟมืดเกือบหมด  
ที่ยังเหลือเปิดไฟอยู่ก็แค่โซนของฉันที่น่าจะเป็นคนสุดท้ายในออฟฟิศเท่านั้น  
โอ้โห เพิ่งเคยทำโอฟริตถึงตึกนี้ขนาดนี้ครั้งแรกเลยนะเนี่ย ปกติฉันถือคติหมก  
เตียงกลับบ้านตลอดเลย สงสัยวันนี้จะหิวร้อนมากไปหน่อย

ก็ถือาทีมลีดนั่นเล่นส่งข้อความมาทั้งใน Chatwork และ Trello รัวๆ  
แบบทางทุกช่องทางเท่าที่จะทำได้ บอกว่า AE ตามงานเพราะต้องรีบเอาไป

ให้ลูกค้าเช็กแล้วภายในวีกนี้ ฉันก็เลยบ้าเลือดนั่งทำงานเสร็จหมดทุกชิ้น แบบฝันใจสุดอะไรสุดจนถึงสี่ทุ่มกว่าเนี่ย

หิวซะมิด... เวลาทำงานติดพันชอบลืมหาคะไรกินทุกที่เลย ดึกปานนี้ จังก็คงต้องแวะเข้านบ้านซะละมั้ง จะว่าไปนี่ฉันฝากท้องไว้กับร้านสะดวกซื้อ ทุกมือเลยนะเนี่ย

หลังจากปิดคอมฯ ปิดไฟ เก็บข้าวของใส่ถุงกระสอบอึกเกียสีน้ำเงิน ใบโปรด และแตะบัตรลงเวลาเลิกงานเรียบร้อยแล้ว ฉันก็เดินออกมาเจอฝน ที่ตกปรอยๆ กับบรรยากาศมืดหม่นเจิบเหงา มองเห็นแสงไฟและได้ยิน เสียงเพลงดังแว่วมาจากที่ไกลๆ ซึ่งน่าจะเป็นชอยควาบอยที่ไม่เคยหลับไหล เหมือนเป็นอีกโลกหนึ่ง เป็นวิวที่เห็นจนชินตาแล้วเพราะเดินกลับไปที่เอสทางนี้ ทุกวัน

ที่รู้สึกเหนื่อยเป็นพิเศษเพราะต้องอยู่คนเดียวในบรรยากาศเหงาๆ อย่างนี้รู้เปล่าก็ไม่รู้ แต่ฉันมันสายสตรอง ไม่ใช่พวกสาวน้อยที่เลิกงานแล้ว ต้องรีบโทรไปอ้อนแฟนอยู่แล้วนี่นะ เหงาๆ แบบนี้รีบกลับบ้านไปนั่งกิน ข้าวกล่องเขเวน นั่งดูเน็ตฟลิกซ์กับหมาที่บ้านดีกว่า~

เด็กขนาดนี้แล้วแต่คนก็ยังเยอะแยะไม่ต่างจากตอนเย็นสักนิด นี่มีแต่ คนทำไอพีรีเหมือนฉันเต็มไปหมดเลยหรอเนี่ย~ เย้~

ฮะ โดนแซงอีกแล้ว เย้~ #สติหลุดไปเรียบร้อย

เพราะเป็นคนไม่ชอบเบียดเสียดแย่งชิงกับใคร ก็เลยยื่นรอให้ทุกคน เข้าไปก่อนจนสุดท้ายก็ไม่เหลือที่ให้ฉันยืน และประตูก็ปิดลงต่อหน้าต่อตา โดยมีฉันถูกทิ้งไว้ให้ยืนอยู่บนชานชาลาเพียงลำพัง...

ไม่สิ ไม่ลำพังนี่นา...ข้างๆ ยังมีคนที่ถูกทิ้งอยู่อีกคน คือผู้ชายตัวสูงๆ ที่ยืนอยู่ข้างๆ ฉันนี่เอง

แถมยังเป็นคนที่ไม่คาดคิดเสียด้วย ลองทาดูสิว่าใคร

"...ไม่ขึ้นหรอกครับ"

ฮะ... นี่ฉันเผลอจ้องหน้าเขาอีกแล้วหรอเนี่ย

พอได้เขาเตือนสติ ฉันก็เลยรีบเดินตามเขาเข้าไปในรถไฟขบวนถัดมา ซึ่งยังแน่นขนัดไม่มีที่หายใจอยู่เหมือนเดิม ส่งผลให้ฉันที่บังเอิญตัวเตี้ยแถมยัง



เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

เดี๋ยวก่อนสิ นอนหลับไหลเหวอ แล้วทำไมฉันมานอนหลับไหลใครก็ไม่รู้  
ได้ล่ะ ตายแล้ว นี่แทนที่จะพักสายตาเฉยๆ ฉันกลับมาหลับเป็นจริงเป็นจัง  
จนเผลอเอนไปชนชาวบ้านโดยไม่รู้ตัวซะงั้น เป็นเด็กอนุบาลหรือไงกันยัยบ้านี่

ฉันรีบกระเดิงตัวขึ้นมาเตรียมขอโทษเต็มที แต่ไม่ทันได้พูดออกมาสักคำ  
ใบหน้าที่เห็นอยู่ในสายตาก็ทำเอาเสียงของฉันหายวับไปเหมือนถูกกดปุ่ม mute  
กลางอากาศ...

ไม่จริงน่า... จังหวะการตุ่นแบบนี้มันคืออะไรกัน...

"คะ...คาเมอิซัง!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)